

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 364/09-15

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 15. októbra 2009 predbežne prerokoval sťažnosť B. S., Ž., zastúpenej advokátom JUDr. V. J., Ž., vo veci namietaného porušenia jej základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2 Cdo 46/2009 z 29. apríla 2009 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť B. S. o d m i e t a z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 26. augusta 2009 doručená sťažnosť B. S., Ž. (ďalej len „sťažovateľka“), zastúpenej advokátom JUDr. V. J., Ž., ktorou namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane

ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 2 Cdo 46/2009 z 29. apríla 2009.

Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľka sa v postavení žalobkyne domáhala žalobou podanou Okresnému súdu Žilina (ďalej len „okresný súd“) proti žalovanej obchodnej spoločnosti C., a. s. (ďalej len „žalovaná“), určenia neplatnosti okamžitého skončenia pracovného pomeru, náhrady mzdy, ako aj náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch. Okresný súd rozsudkom č. k. 13 C 206/2004-104 zo 6. októbra 2005 žalobu zamietol a žalovanej priznal náhradu trov konania.

Proti rozsudku okresného súdu podala sťažovateľka odvolanie. Krajský súd uznesením sp. zn. 6 Co 592/2005 z 12. júla 2006 rozsudok okresného súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Okresný súd medzitýmnym rozsudkom č. k. 13 C 206/2004-222 z 26. marca 2008 žalobu v časti, ktorou sa sťažovateľka domáhala určenia neplatnosti okamžitého skončenia pracovného pomeru, zamietol. Proti medzitýmnmu rozsudku okresného súdu podala sťažovateľka odvolanie. Krajský súd rozsudkom č. k. 6 Co 242/2008-262 z 8. októbra 2008 medzitýmny rozsudok okresného súdu potvrdil a zaviazal sťažovateľku nahradiť žalovanej trovy odvolacieho konania.

Proti potvrdzujúcemu rozsudku krajského súdu podala sťažovateľka dovolanie z dôvodov uvedených v § 241 ods. 2 písm. a) Občianskeho súdneho poriadku [(ďalej aj „OSP“) s poukazom na to, že v konaní došlo k vadám uvedeným v § 237 písm. f) OSP], podľa § 241 ods. 2 písm. b) OSP (konanie je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci) a podľa § 241 ods. 2 písm. c) OSP (rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci). Prípustnosť dovolania odvodzovala sťažovateľka z ustanovení § 237 písm. f) OSP a § 241 ods. 2 OSP. K odňatiu možnosti konať pred súdom malo dôjsť podľa sťažovateľky jednak tým, že krajský súd jej neumožnil uplatniť právo na záver zhrnúť svoje návrhy a vyjadriť sa k dokazovaniu i k právnej stránke veci, ako aj tým, že ako účastníčka konania nebola vypočutá, pričom krajský súd sa nezaoberal jej prednesmi a argumentáciou v celom prezentovanom rozsahu. Najvyšší súd

uznesením sp. zn. 2 Cdo 46/2009 z 29. apríla 2009 dovolanie sťažovateľky ako neprípustné odmietol.

Zo sťažnosti vyplýva, že sťažovateľka nesúhlasí so spôsobom, akým sa dovolací súd vysporiadal s jej námietkami. Vo vzťahu k spôsobu, akým sa dovolací súd vysporiadal s jej námietkou, že jej krajský súd neumožnil uplatniť právo na záver zhrnúť svoje návrhy a vyjadriť sa k dokazovaniu i k právnej stránke veci, sťažovateľka v sťažnosti okrem iného uvádza:

„... Procesné právo záverečnej reči je právom účastníka, ktorého uplatnenie nastupuje po procesnom rozhodnutí súdu o ukončení dokazovania. Účastník konania cez toto právo predkladá súdu svoj pohľad na priebeh konania, vykonané dokazovanie, či svoj právny názor na právnu stránku prejednáwanej veci...

Týmto v podstate dovolací súd prijal právny záver, podľa ktorého právo účastníka na záver zhrnúť svoje návrhy, vyjadriť sa k dokazovaniu i k právnej stránke veci (právo na záverečnú reč), je naplnené v odvolacom konaní naplnené tým, že účastník na začiatku odvolacieho pojednávania bližšie zdôvodnil skutočnosti, z ktorých vyvodzoval opodstatnenosť odvolania či podanie žaloby, a tým, že v odvolacom konaní uviedol, že navrhuje doplniť dokazovanie vyžiadanim originálov všetkých písomností, a tým že ďalšie vyjadrenia ani návrhy na doplnenie dokazovania zo strany žalobkyne (účastníka) neboli. Sťažovateľka si myslí, že takto formulované právo záverečnej reči nemá oporu v zákone, ani v právnej teórii či súdnej praxi, a takýmto postupom porušovateľ porušil základné právo sťažovateľky na spravodlivé súdne konanie.

Predovšetkým preto, že v ďalšom priebehu konania (teda po úvodnom prednese sťažovateľky na začiatku odvolacieho pojednávania) odvolací súd pristúpil k vykonaniu nových dôkazov – kladením otázok a vyžiadanim vyjadrení od oboch strán sporu k niektorým otázkam sporu. Žalobkyňa i odporca pri tomto prezentovali odpovede na položené otázky či iné vyjadrenia. K sume nových skutočností, ktoré vyplynuli z tohto dokazovania vykonaného odvolacím súdom, a to jednak k nim samostatne, ale aj k nim v súhrne a konfrontácii s už vykonanými ostatnými výsledkami dokazovania sa sťažovateľka chcela prostredníctvom svojho právneho zástupcu chcela vyjadriť v záverečnej reči,

Postupom odvolacieho súdu jej to nebolo umožnené, a to čo jej odvolacím súdom umožnené nemožno kvalifikovať ako právo záverečnej reči.“

Vo vzťahu k námietke, že „... moje prednesy ako účastníčky konania neboli súdmi s plnou vážnosťou práva na spravodlivé súdne konanie počúvané a pri rozhodovaní súdov neboli brané s plnou vážnosťou a zodpovednosťou spravodlivého súdneho konania ako právna či skutková argumentácia brané v úvahu s povinnosťou sa s nimi vysporiadať s riadnym odôvodnením prečo na ne v konaní súdy v rozhodovacom procese neprihliadali“, sťažovateľka tvrdí, že sa súdy konajúce v jej veci nevysporiadali s otázkami závažnými pre rozhodnutie, konkrétne najmä tým, že pán O. nebol v inkriminovanom čase riaditeľom H. Ž., a teda nemohol riadne splnomocniť pani D. na zastupovanie a podpisovanie písomností týkajúcich sa pracovnoprávných vzťahov. Ďalej sťažovateľka uvádza, že „Ďalšie závažné otázky, ktoré som v priebehu konania súdom predniesla a ktorými sa súdy podľa môjho názoru mali v súdnom konaní vysporiadať ale nevysporiadali sa sú rozvedené a opísané v podanom odvolaní proti prvostupňovému medzitémnému rozsudku a v podanom dovolaní, ktoré prikladám ako nedeliteľné prílohy tejto sťažnosti...

Preto sú podľa môjho názoru takéto rozhodnutia – rozsudok odvolacieho súdu i uznesenie dovolacieho súdu – nepreskúmateľné a nepresvedčivé, čo je vadou konania, ktorou sa účastníkovi konania odníma právo na spravodlivý súdny proces.“

V záverečnej časti sťažnosti sťažovateľka sumarizuje svoje tvrdenia do konštatovania, že „Porušenie ľudského práva sťažovateľky zabezpečeného Ústavou Slovenskej republiky a Dohovorom vidí sťažovateľka v tom, že jej ako účastníčke konania bolo postupom porušovateľa:

- zabránené predniesť v prejednávanej veci pred odvolacím súdom osobné vyjadrenie, a to ako sťažovateľkou osobne, tak i jej právnym zástupcom,*
- súdy neprejednali právnu vec riadne a v celom rozsahu, ale bez riadneho a presvedčivého dokazovania, súdne rozhodnutia neboli riadne, vyčerpávajúco a presvedčivo odôvodnené.“*

Sťažovateľka žiada, aby ústavný súd o jej sťažnosti takto rozhodol:

„... Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesením č. k.: 2 Cdo 46/2009 zo dňa 29. 04. 2009 porušil ľudské právo sťažovateľky na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 46 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, a priznal sťažovateľke náhradu trov konania.“

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

Ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na odmietnutie návrhu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na prerokovanie ktorých nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť.

Z citovaného § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu možno o zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti hovoriť vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03).

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o akomkoľvek trestnom čine, z ktorého je obvinený...

Z konštantnej judikatúry ústavného súdu vyplýva, že ústavný súd nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol, alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách (I. ÚS 13/00, mutatis mutandis II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96, I. ÚS 4/00, I. ÚS 17/01 atď.). Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať také rozhodnutia

všeobecných súdov, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo, alebo samotným rozhodnutím došlo k porušeniu základného práva alebo slobody. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť teda predmetom kontroly vtedy, ak by vyvedené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (I. ÚS 13/00, mutatis mutandis I. ÚS 37/95, II. ÚS 58/98, I. ÚS 5/00, I. ÚS 17/00 atď.).

Sťažovateľka tvrdí, že uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 2 Cdo 46/2009 z 29. apríla 2009 došlo k porušeniu jej práv podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru tým, že jej postupom krajského súdu bola odňatá možnosť konať pred súdom a najvyšší súd toto pochybenie odvolacieho súdu nenapravil. K odňatiu možnosti konať pred súdom došlo podľa sťažovateľky jednak tým, že krajský súd jej neumožnil uplatniť právo na záver zhrnúť svoje návrhy a vyjadriť sa k dokazovaniu i k právnej stránke veci, a tiež tým, že ako účastníčka konania nebola vypočutá a krajský súd sa nezaoberal jej prednesmi a argumentáciou v celom prezentovanom rozsahu.

Z už uvedeného vyplýva, že sťažovateľka podala proti rozsudku krajského súdu sp. zn. 6 Co 242/2008 z 8. októbra 2008 dovolanie. Sťažovateľka odvodzovala prípustnosť dovolania v jej veci z dôvodu uvedeného v § 237 písm. f) OSP, t. j. z dôvodu, že sa jej ako účastníčke konania postupom odvolacieho súdu odňala možnosť konať pred súdom.

Sťažovateľka v dovolaní namietala v podstate to isté, ako v sťažnosti adresovanej ústavnému súdu, t. j.

a) že krajský súd jej na odvolacom pojednávaní konanom 8. októbra 2008 neumožnil uplatniť právo na záver zhrnúť svoje návrhy a vyjadriť sa k dokazovaniu i k právnej stránke veci (právo „záverečnej reči“),

b) že ako účastníčka konania nebola krajským súdom vypočutá a krajský súd sa nezaoberal jej prednesmi a argumentáciou v celom prezentovanom rozsahu.

Vo vzťahu k prvej námietke sťažovateľky sa v relevantnej časti odôvodnenia namietaného uznesenia najvyššieho súdu po konštatovaní, že „záverečnou rečou“ nie je

„len ten procesný úkon účastníka (jeho zástupcu), ktorý je takto označený aj formálne“, ale „aj iný, na záver pojednávania urobený procesný úkon účastníka (jeho zástupcu), ktorým zhrňuje svoje návrhy, vyjadruje sa k dokazovaniu a k právnej stránke veci“, najmä uvádza:

«... Z obsahu spisu vyplýva, že odvolací súd na odvolacom pojednávaní dňa 8. októbra 2008 (č. l. 254 spisu) oboznámil obsah spisu, umožnil žalobkyni (jej právnenému zástupcovi) predniesť a bližšie odôvodniť odvolanie. I keď z tejto zápisnice nevyplýva, že by účastníci urobili procesný úkon výslovne označený ako „záverečná reč“ predsa len je z nej zrejmé, že odvolací súd vytvoril žalobkyni možnosť zhrnúť skutkové a právne závery, z ktorých vyvodzoval opodstatnenosť jej žaloby. Žalobkyňa túto možnosť využila. Vysvetlila, v čom podľa nej spočíva neplatné rozviazanie pracovného pomeru okamžitým zrušením z dôvodu, že nebolo dané a podpísané oprávneným pracovníkom, resp. zamestnancom žalovaného. Poukázala na to, že išlo len o fiktívne preradenie žalobkyne v práci a naviac okresný súd sa nezaoberal ani pracovnou schémou na uvedenom pracovisku, teda či bolo voľné miesto hlavného zamestnanca oddelenia záhrady. Okamžité zrušenie pracovného pomeru tiež neobsahuje riadne skutočnosti úplne ohľadne porušenia pracovnej disciplíny. Uviedla, že okresný súd nepravdivo konštatuje v rozsudku, že P. O. bol v kritickom okamihu štatutárnym orgánom žalovaného. Odvolací súd jej umožnil predniesť aj návrh ako má byť v odvolacom konaní rozhodnuté, keď uviedla, že navrhuje doplniť dokazovanie vyžiadaním originálov všetkých písomností, najmä splnomocnení pre P. O. a P. D. a vzhľadom na túto vadu je rozsudok okresného súdu nepreskúmateľný. Ďalšie vyjadrenia ani návrhy na doplnenie dokazovania zo strany žalobkyne neboli.

Z uvedeného dôvodu dospel dovolací súd k záveru, že odvolací súd žalobkyni neodňal procesné oprávnenie zhrnúť svoje návrhy a vyjadriť sa k dokazovaniu i k právnej stránke veci (§ 118 ods. 4 O. s. p.).»

Ústavný súd si pre účel preskúmania tejto námietky sťažovateľky zabezpečil aj zápisnicu z pojednávania krajského súdu konaného 8. októbra 2008, z ktorej nevyplýva, že by krajský súd na tomto pojednávaní kládol účastníkom konania alebo ich právny zástupcom doplňujúce otázky. Rovnako z tejto zápisnice nevyplýva skutočnosť tvrdená sťažovateľkou, že krajský súd na predmetnom pojednávaní dopĺňal dokazovanie. Po otvorení odvolacieho pojednávania a oboznámení doterajšieho priebehu súdneho konania

predniesli obaja právni zástupcovia svoje stanoviská a prezentovali svoj názor na skutkovú a právnu stránku veci, pričom v záverečnej časti pojednávania mal právny zástupca sťažovateľky podľa zápisnice uviesť, že *„navrhuje, aby krajský súd doplnil dokazovanie vyžiadaním originálov všetkých písomností, najmä splnomocnení pre P. O. a P. D. Žiada toto založiť do spisu. Myslí si, že pokiaľ ide o dokazovanie, tak v občianskom súdnom konaní sa preukazujú tvrdené skutočnosti originálmi. Vzhľadom na túto vadu je rozsudok okresného súdu nepreskúmateľný, keďže sa uvádza, že P. O. bol štatutárnym orgánom. Viac k veci nemá čo uviesť.“*.

Z citovanej časti odôvodnenia napadnutého uznesenia dovolacieho súdu vyplýva, že najvyšší súd sa požadovaným spôsobom zaoberal námietkou sťažovateľky založenou na tvrdení, že jej bolo krajským súdom odňaté právo záverečnej reči. Aj v kontexte so skutočnosťami zistenými zo zápisnice krajského súdu z pojednávania konaného 8. októbra 2008 ústavný súd zastáva názor, že spôsob, akým sa najvyšší súd vysporiadal s touto námietkou sťažovateľky, je z ústavného hľadiska akceptovateľný a udržateľný.

Vo vzťahu k druhej námietke sťažovateľky ústavný súd považoval za podstatné poukázať na tú časť odôvodnenia namietaného uznesenia najvyššieho súdu, v ktorej sa uvádza:

„Ako už bolo vyššie uvedené z obsahu spisu vyplýva, že odvolací súd na odvolacom pojednávaní dňa 8. októbra 2008 (č. l. 254 a 255) umožnil žalobkyni (jej právnomu zástupcovi) predniesť a bližšie odôvodniť odvolanie, pričom z odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu je zrejmé, že sa tento náležite vyporiadal s odvolacími námietkami žalobkyne jednotlivo aj v ich vzájomnej súvislosti, keď odvolací súd dostatočne a výstižne vysvetlil prečo je platným sporný akt okamžitého skončenia pracovného pomeru, na základe akých skutočností a vykonaných dôkazov k tomuto svojmu záveru dospel. V odôvodnení svojho rozhodnutia odvolací súd konštatoval, že dospel k rovnakému záveru, ako prvostupňový súd, že v prejednávacom prípade nedošlo k preradeniu navrhovateľky na inú prácu, v dôsledku toho nemala táto právo nenastúpiť do práce z dôvodov prekážok v práci na strane zamestnávateľa. Na základe toho treba považovať okamžité skončenie pracovného pomeru za súladné s príslušnými ustanoveniami zákonníka práce. Rovnako nebola zo strany

žalobkyne preukázaná právna imperfektnosť listiny, na základe ktorej došlo k ukončeniu pracovného pomeru.

Z uvedených skutočností je zrejmé, že odvolací súd žalobkyňi neodňal možnosť konať pred súdom tým, že ako účastníčka konania nebola vypočutá a že sa nezaoberal jej prednesmi a argumentáciou v celom ich prezentovanom rozsahu.“

Ústavný súd považoval za potrebné tiež uviesť, že zo žiadneho ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku nevyplýva povinnosť odvolacieho súdu vypočuť v odvolacom konaní účastníkov. Odvolací súd tak môže urobiť vtedy, ak to vzhľadom na konkrétne okolnosti prerokúvanej veci považuje za potrebné. Práve výsluch účastníka v odvolacom konaní možno považovať za doplnenie dokazovania odvolacím súdom. Zo zápisnice krajského súdu z pojednávania konaného 8. októbra 2008 vyplýva, že krajský súd po oboznámení sa so spisom a vyjadreniami právnych zástupcov účastníkov konania uznesením rozhodol, že *„ďalšie dokazovanie nenariaduje a dokazovanie vyhlasuje za skončené“*.

Podľa stabilizovanej judikatúry ústavného súdu súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé konanie podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (IV. ÚS 115/03, III. ÚS 60/04). V tejto súvislosti ale ústavný súd s odkazom na príslušnú judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (napr. *Georgidias v. Grécko*, rozsudok z 29. mája 1997, Recueil III/1997, alebo rozsudok vo veci *Ruiz Torijo c. Španielsko* z 9. decembra 1994, *Annuaire*, č. 303-B) konštantne vo svojej judikatúre zdôrazňuje, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia (napr. III. ÚS 25/06). Ústavný súd vo svojej judikatúre konštantne tiež poukazuje na skutočnosť, že odôvodnenia rozhodnutí prvostupňového súdu a odvolacieho súdu, ale aj dovolacieho súdu nemožno posudzovať izolovane (m. m. II. ÚS 78/05, III. ÚS 264/08, IV. ÚS 372/08), pretože tieto rozhodnutia z hľadiska

predmetu konania tvoria jeden celok. Tento právny názor zahŕňa aj požiadavku komplexného posudzovania všetkých rozhodnutí všeobecných súdov (tak prvostupňového, ako aj odvolacieho súdu, príp. dovolacieho súdu), ktoré boli vydané v priebehu príslušného súdneho konania (IV. ÚS 350/09).

Aplikujúc uvedené právne názory na vec sťažovateľky ústavný súd na základe svojich zistení konštatoval, že najvyšší súd sa v dovolacom konaní riadne zaoberal s námietkou sťažovateľky, že ako účastníčka konania nebola krajským súdom vypočutá a odvolací súd sa nezaoberal jej prednesmi a argumentáciou v celom prezentovanom rozsahu. V zhode s dovolacím súdom ústavný súd zastáva názor, že z odôvodnenia potvrdzujúceho rozsudku krajského súdu sp. zn. 6 Co 242/2008 z 8. októbra 2008 možno vyvodiť, že krajský súd v ňom reagoval na všetky podstatné odvolacie námietky sťažovateľky, ku ktorým zaujal jasné a zrozumiteľné, v nijakom prípade nie arbitrárne stanovisko. Za týchto okolností podľa názoru ústavného súdu z ústavného hľadiska obstojí aj právny záver najvyššieho súdu založený na konštatovaní, že „... odvolací súd žalobkyni neodňal možnosť konať pred súdom tým, že ako účastníčka konania nebola vypočutá a že sa nezaoberal jej prednesmi a argumentáciou v celom ich prezentovanom rozsahu“.

Na tomto základe ústavný súd pri predbežnom prerokovaní dospel k záveru, že námietky sťažovateľky vyjadrené v jej sťažnosti sú zjavne neopodstatnené, a preto rozhodol o jej odmietnutí podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 15. októbra 2009